

[Knut Jespersen.]

væltede mange af de planer, som folk måtte have haft i forbindelse med byggeriet, ved at man sætter Danmarksrekord i diskontoforhøjelse.

Endelig kom diskontoforhøjelsen jo først, da det stod helt klart, at D-marken ikke ville blive skrevet op i værdi. Den skulle fortsat bruges til at spekulere, trænge tysk kapital ind rundt omkring. Det, der gør diskontoforhøjelsen endnu mindre forståelig, er, at med erklæringen om, at værdien ikke ville blive skrevet op på D-marken, så var faren for fremskyndelse af betaling på import faktisk drevet over. Ja men hvad er da regeringens motivering for det, den gør? Er det simpelt hen et forsøg på at give en ny hestekur oven på augustforliget og klare problemerne ad den vej i stedet for at komme med regulære løsninger? Danmarks likvide beholdninger var på godt 4 mia kr., da man skrev diskontoen op. Hertil kommer, at vi har store trækningsrettigheder i udlandet. Der var ingen saglig begrundelse for dette skridt, og hvis der var, så bør man i alt fald forklare offentligheden og folketinget, hvori det saglige bestod.

Motivet at skaffe udenlandske investeringer til Danmark og øge danske virksomheders udlån er også mere end søgt. Indlånet i bankerne i Danmark var 36 pct. højere end i fjor. Med andre ord var der rigeligt med midler til at optage lån og finansiere investeringer i Danmark af dansk erhvervsliv.

Man kan altså på den baggrund konstatere, at augustforliget trods dets reklame er faldet ynkeligt sammen på rekordtid. Det holdt tre uger, eller til folketinget blev sendt hjem. Det var det, man kaldte en løsning. Vi, der var imod det, fik at vide, at vi var realister, at vi ikke ville gøre noget, og hr. Kjeld Olesen har til sine vejrmæssige beretninger i dag om de kolde storme givet sin garanti for, at man nok skulle klare sig igennem. Jeg håber, at hr. Kjeld Olesen kan leve op til denne garantiangivelse, men hvis den har samme værdi som før diskontoforhøjelsen, så tror jeg nok, hr. Kjeld Olesen ikke skal regne med, at denne garanti vil blive taget særlig alvorligt.

Hvad var det, augustforliget betød? Det betød skat på hverdagen, det betød lønstop, det betød forbud mod de såkaldte og meget berømmelige frie forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter. Det nægtede man at sige dengang, men det, man nægtede at sige, blev man tvunget til, for LO – selv LOs top – reage-

rede skarpt imod socialdemokratiets holdning. Formanden for LO sagde, at der er brandudsalg af ideer. Det er sikkert rigtigt, når LO-formanden siger det, jeg vidste nu ikke, man havde ideer, man kunne sælge ud af, men det er interessant, at der alligevel var lidt ... (*Afbrydelse af udenrigsministeren*). Man sagde brandgode ideer, ja, der gik ild i hele huset. Det har udenrigsministeren faktisk ret i, og jeg vil gerne være med til at slukke denne brand og også at stoppe ophørsudsalget, for jeg forstår, at det er småt med ideer i dette udmærkede, store parti, og derfor synes jeg ikke, at I skal sælge flere af dem.

Der er ingen i LO, der kan acceptere dette forlig, erklærede man også. Et enigt LO, et enigt forretningsudvalg i LO og samtlige forbund, tog ubetinget afstand. Men hvem var det, der tog afstand på samme måde herinde? Statsministeren husker det sikkert. Det var kommunisterne, og så holdt man en tale, der var hr. Hilmar Baunsgaard værdig, og sagde, at nu må man endelig stå sammen, og nu gælder det om at være solidariske og prøve at camouflere sukkerafgiften med, at det var en sundhedsfremmende foranstaltning, benzinafgiften med, at det var en miljøvenlig foranstaltning. Alle mulige forklaringer på nær sandheden. Og så kom pludselig LO og sagde det samme som kommunisterne.

Nu skal man ikke tro, at hr. Thomas Nielsen er blevet kommunist. Det var han i alt fald ikke, da jeg forlod kontoret til morgen, men alt kan jo ske i løbet af dagen. Det er han ikke, men de har kunnet indse, at repræsentantskabet for LO ikke kunne føre politik på socialdemokratiets præmisser. Det hilser vi med tilfredshed.

Hvad var det, de sagde fra dette repræsentantskab? De sagde, at nu må trustkommissionen om monopolisering af erhvervslivet genoptage sit arbejde. Hvem har i grunden sagt det tidligere? Ja, den forhenværende handelsminister, nuværende arbejdsminister, ved, at jeg har foreslået, at man skulle, og vi vil gerne gøre LOs forslag til vores. Vi skal have gang i denne trustkommission. Handelsministeren svarede på et spørgsmål: ja men det kan nok høres i det økonomiske råd; når vi har talt om det, så vil de tage sagen op. Det er halvandet år siden. Jeg må sige, at det er høring med en overordentlig lang ventetid. Mig bekendt har de ikke taget noget op. Vi er indstillet på, at det skal tages op.